

af den. Dernæst vil en Udvidelse over 800 Kr. bevirke, at Sager fra 800 Kr. og opefter indenfor de forskellige Grænser underkastes ikke den Procesform, der er den almindelige ved Landsretsbehandling, men den langt mere summariske Underretsbehandling: Bl. a. vil Vidner blive ført ikke som nu i Sager mellem 800 og 2 000 Kr. for Landsretten og dens 3 Dommere, men for den ene Dommer, Underretsdommeren. Og i mange Tilfælde vil det føre til, hvad der jo ikke kan siges at være en Besparelse for den enkelte Borger, at han vil se sig nødsaget til at paaanke den Dom, der bliver fældet ved Underretten, fordi han ikke er tilfreds med den enkelte Underretsdommers Paakendelse, men ønsker en Paakendelse af Landsrettens 3 Dommere. Jeg vil tro, at vi skal være tilfredse med den faktiske Udvidelse, der allerede er foregaaet ved Forskydningen i Pengeværdien, idet 800 Kr. nu er langt mere værd, end 800 Kr. var, da man forhøjede Grænsen dertil. Enhver Udvidelse ud over 800 Kr. anser jeg derfor for højst ubølgelig, og jeg vil være en absolut Modstander af den, først og fremmest som praktisk udøvende Jurist. Og jeg tror at kunne sige, at de fleste af mine Kolleger indenfor Standen er for dette Standpunkt, idet Sagsførerraadet, ikke alene repræsenterende Højesteretssagførerne, men ogsaa Overretssagførerne og Underretssagførerne, er gaaet ind for det Standpunkt, som jeg her staar som Talsmand for: overhovedet ikke at udvide Kompetencen for Underretterne, idet man mener, at den absolut er saa stærkt udviklet, som den overhovedet tør være.

Med Hensyn til Underændringsforslag Nr. 4, sidste Stykke, det betingede, at Sagsøgeren kan anlægge en Sag for Beløb mellem 1 000 og 2 000 Kr. ved Underretten, vil jeg sige, at det er efter min Mening et Tilbageskridt fra det, vi naaede, da vi fik Retsreformen gennemført, idet det vil forhale Sagerne. Hvis jeg har en Fordring paa f. Eks. 1 600 Kr. hos en Mand, og jeg foretrækker at indtale den for Underretten, det vil i København sige Byretten, saa kommer han maaske, naar Sagen kommer for om 8—14 Dage eller 3 Uger efter, at jeg har indleveret Stævning, paa den første Tægtedag og siger: Nej, jeg ønsker Landsretsbehandling. Der er intet for mig at gøre som Sagsøger, jeg maa finde mig i, at Sagen gaar til Landsretten, jeg maa finde mig i denne Forhaling. Det kan være, at der tilkendes mig et Beløb hos sagsøgte, som først falder længe efter, idet Sagen jo først

skal berammes i Landsretten, og saa, naar den kommer for første Tægtedag, bliver udsat til Procedure og Vidneførsel, og det kan udmærket godt risikeres, at den bliver udsat baade 8 og 14 Dage, ja, indtil 4, 5, 6 Uger. Naar dertil lægges de Uger, man ventede, da man skulde have Sagen for Underretten, vil jeg mene, at det er et absolut Tilbageskridt i det Hurtighedsprincip, vi fik indført ved Retsreformen.

Jeg er, som sagt, Modstander af enhver Udvidelse, ikke alene af de Grunde, jeg her har nævnt, men ogsaa og ikke mindst, som jeg har omtalt tidligere ved Retsplejeforslags Fremkomst, af Hensyn til den Dommeruddannelse, vi har her i Danmark, eller rettere sagt manglende Dommeruddannelse. Saa længe vi ikke har eller kun har en mangelfuld Dommeruddannelse og kan risikere, at en ganske uprøvet Dommer kommer til at beklæde et Underdommerembede uden at have den Uddannelse, der svarer til det Ansvar, han paatager sig, saa længe vil jeg for mit Vedkommende ikke være med til at udvide Kompetencen for Underretterne og derigennem Ansvaret for Enedommerne.

Altsaa, paa nærværende Tidspunkt hverken vil eller kan jeg gaa med til at udvide Underretternes Kompetence ud over den Grænse, vi har i Øjeblikket, og dette Standpunkt indtager de fleste af mine Kolleger. Jeg vil derfor stemme imod Underændringsforslagene Nr. 3 og Nr. 4.

L. D. Rasmussen: Det forekommer mig, at Ordet „midlertidig“ i Forbindelse med den eksisterende Lov om Søndre Landsret er blevet i en ikke ringe Grad misforstaaet og misbrugt. Efter selve Lovens Indhold maatte der ganske vist blive en vis Midlertidighed i Ordningen, men med Hensyn til Omraadet: Den tredje Landsret, Søndre Landsret, er en Kendsgerning; den blev vedtaget, medens Spørgsmaalet om dens Landsomraade skulde staa hen, det kunde eventuelt reformeres ved kongelig Anordning, det kunde ogsaa ske ved Lov, og dette er der altsaa Lejlighed til i dette Øjeblik. Derfor forekommer det mig, at der er taget fejl paa dette Omraade, naar man mener og stadig søger at fastholde, at Spørgsmaalet om Etableringen af en tredje Landsret er det, der er Midlertidigheden. Nej, det er afgjort, og det er kun Landomraadet, hvorom det drejer sig. Derom siger Loven, at der kan inddrages Landomraader enten fra Vestre eller fra Østre Landsret under Søndre Landsret, idet man naturligvis gaar ud fra — meget rigtigt —, at det